

Progressief Berlijn buigt voor antisemieten, criminelen en Hamas-fans. Volgt Pro hun voorbeeld?

Posted on 7 november 2026 by Willem Melching

Sinds de recente deelstaatverkiezingen in Berlijn laten linkse partijen als Die Linke, de SPD en de Grünen zien hoe diep ze kunnen zinken wanneer ze moeten kiezen tussen electoraal gewin en een fatsoenlijk standpunt inzake Israël en antisemitisme. Die Linke heeft als erfgenaam van de communistische partij van de DDR al een lange traditie van antisemitisme vermomd als 'antizionisme', dus hun standpunten zijn niet heel verrassend.

Ontluisterend daarentegen is het gemak waarmee gevestigde partijen als de SPD en de Grünen hun traditionele pro-Israël-standpunt overboord hebben gegooid en coalitieonderhandelingen zijn aangegaan met Die Linke. Want uitgerekend in de voormalige *Reichshaupstadt* van het Derde Rijk en *Hauptstadt der DDR* heeft Die Linke de verkiezingen gewonnen en mag de partij proberen een regering te formeren.

Uitgerekend in de stad van waaruit de Holocaust is begonnen, geven de SPD en de Grünen ruim baan aan het slecht gecamoufleerde antisemitisme van Die Linke. In de praktijk zal samenwerking met Die Linke erop neerkomen dat ze hun pro-Israël-standpunt en hun waakzaamheid tegen antisemitisme moeten laten varen. Dat is een radicale breuk zijn met hun eigen principes. De veiligheid van Israël en Joodse Duitsers was en is namelijk nog steeds officieel een kerndoel, *Staatsräson*, van de Duitse politiek. Oók onder vorige regeringen met rood-groene deelname.

Banden met Hamas

Die Linke heeft zeer dubieuze standpunten inzake het complexe Midden-Oosten-vraagstuk. De partij grossiert in uitspraken die feitelijk neerkomen op het ontkennen van het bestaansrecht van Israël. Met name de trotskisten in de afdeling Neukölln zetten de toon.

Ze nodigen op bijeenkomsten niet alleen Hamas-sympathisanten uit, maar doen ook gespierde uitspraken. Ze spreken routineus van 'genocide' wanneer het over de Gaza-oorlog gaat. Een verleidelijke term, maar deze is niet alleen feitelijk onjuist, maar ook zouden Duitse politici, die de last van het verleden met zich mee torsen, enige terughoudendheid moeten betrachten wanneer het over Israël gaat.

Individuele leden maken het nog bonter dan de officiële partijlijn. Ferat Koçak, het Bondsdaglid namens het district Neukölln, poseerde op verkiezingsavond op de *Wahlparty* met een zekere Ibrahim Ibrahim. Deze sympathisant van Die Linke is lid van een extremistische organisatie, die volgens de *Verfassungsschutz* banden heeft met terreurorganisaties zoals Hamas en het PFLP (Volksfront voor de Bevrijding van Palestina).

Georganiseerde misdaad

Daar komt nog bij dat Ibrahim ook relaties onderhoudt met de georganiseerde misdaad, in Berlijn eufemistisch *Clan Kriminalität* genoemd. Dit is een omfloerste omschrijving van Libanese families die zich voornamelijk met misdaad bezighouden. Overigens liet de *NRC* in haar verslag dit pikante detail nu juist onvermeld, maar dit terzijde.

Maar het kan altijd nog erger. Partijleider Elif Eralp gaf eind oktober een interview aan het tijdschrift *Der Spiegel*. Haar staf stuurde het na lezing terug aan *Der*

Spiegel, maar had de interne commentaren laten staan. Waaronder het verzoek om een bepaalde vraag compleet te schrappen. Dat verzoek werd gemotiveerd met de mededeling dat Eralp en haar man doodsbang waren voor Ibrahim en zijn criminele vriendenkring. In haar eigen woorden: '*Jetzt geht's um Leute mit Kontakten zur Hamas. Ich kann mich und meine Familie für den SPIEGEL nicht in Gefahr bringen*.'

Der Spiegel besloot – in strijd met de conventies van de Duitse pers – het interview integraal af te drukken, incluis de commentaren van Eralp en haar staf. De motivatie was simpel: het openbaar belang ging boven de belangen van Eralp. Of zoals het blad het formuleerde: 'In een stad waar de mogelijke volgende *Landeschefin* zoiets schrijft (-) kan van openbare veiligheid geen sprake meer zijn. Daarom hebben wij besloten dit te publiceren.' Niet heel netjes van het blad, maar wel effectief om te laten zien dat Die Linken niet alleen solidair zijn met Palestijnen, maar ook nog eens doodsbang zijn voor hun 'beschermelingen'.

Die Linke waren nooit heel fatsoenlijk, maar het is pijnlijk om te zien hoe snel de SPD en de Grünen zo diep konden zinken in hun jacht op de migrantenstem en het regeringspluche. Ze zien dat Die Linke met hun uitgesproken anti-Israël-standpunt ruim heeft geprofiteerd van de stem van de migrantengemeenschap in Berlijn. Decennialang stemden de migranten trouw op de SPD, maar die tijd is voorbij. Regeringsdeelname met de Die Linke is een wanhopige poging om nog iets van deze migranten-stem te redden.

De coalitieonderhandelingen van de SPD en de Grünen met Die Linke zijn het werkelijke schandaal achter al deze sensationele berichten: twee gevestigde partijen die er niet voor terugdeinzen om in zee te gaan met een partij die de rechtsstaat aan haar laars lapt en ook nog een uitgesproken anti-Israëlisch en antisemitisch geluid laat horen.

Natuurlijk verwijzen beide partijen naar de beloftes van Die Linke om het bestaan van Israël te erkennen. Maar dat is flauwekul want Duitse partijen erkennen geen staten en het zal individuele leden van Die Linke er zeker niet van weerhouden om hun afkeer van Israël kenbaar te maken. Intern veroorzaakte deze belofte van Eralp aan haar mogelijke coalitiepartners zelfs nu al voor grote ophef. Haar partijgenoten zagen hierin een 'anti-Palestijnse repressie' en 'verraad aan de beweging'.

Hellend vlak

Overigens is de *landelijke* partijleiding van de SPD in het geheel niet te spreken over de avances die de partijgenoten in Berlijn maken in de richting van Die Linke. Bewindslieden, onder wie de populaire minister van Defensie Boris Pistorius, en ook partijvoorzitter Lars Klingbeil waarschuwen hun Berlijnse partijgenoten voor deze samenwerking. Zeker nu ook de banden met de georganiseerde misdaad boven water zijn gekomen.

De Berlijnse Grünen proberen het probleem te ondervangen door 'garanties' te eisen, maar of die wat waard zijn, is de vraag. Vooraanstaand partijlid en minister-president van Hessen Cem Özdemir vindt samenwerking uit den boze. Terecht stelt hij dat je je op een hellend vlak bevindt wanneer je moet afspreken dat antisemitisme *niet* is toegestaan. Onomwonden waarschuwde hij dan ook: '*Lasst die Finger davon'*.

De AfD amuseert zich natuurlijk kostelijk met de linkse verwarring. De partij zelf is intern verdeeld over Israël. Een deel is pro-Israël, al was het maar omdat ze anti-Islam zijn. Maar een ander deel heeft tamelijk abjecte opvattingen over het Duitse verleden en wil daarom een einde maken aan de voorkeurspositie van Israël binnen de Duitse buitenlandse politiek. Dat betekent trouwens niet dat ze een pro-Palestijns standpunt innemen. Ze eisen een onmiddellijke stopzetting van alle hulp voor de Palestijnse gebieden en de UNRWA.

De CDU wijst nadrukkelijk op het feit dat *zij* de *Brandmauer* met de AfD overeind moeten houden, terwijl de Berlijnse afdeling van coalitiegenoot SPD blijkbaar zonder enige scrupules met Die Linke in zee willen gaan. Geen wonder dat volgens sommige CDU-leden en commentatoren met deze manoeuvres op links het einde van de *Brandmauer* weleens in zicht zou kunnen komen.

Het hellend vlak in Berlijn zou het voorland kunnen zijn van onze eigen linkse partijen, zoals Pro en Volt. Wie meedoet aan demonstraties zoals de Rode Lijn, verkeert al gauw in slecht gezelschap en zoals onze ouders vroeger al wisten: 'Wie met pek omgaat wordt er mee besmet.'

Hoewel voorland? De vorig jaar ingediende motie van Tweede Kamerlid Kati Piri voor een volledig Nederlands wapenembargo tegen Israël liet eigenlijk al zien hoe diep Pro is gezonken. Volgens deze motie zou Israël voortaan weerloos moeten

toezien hoe haar burgers worden afgeslacht door Palestijnse terroristen. Dus het zou best kunnen dat de parlementariërs van Pro zich heel erg op hun gemak voelen tussen de Hamas-fanclubs daar op het Museumplein.

Wynia's Week** verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? **Doneren kan zo**. **Hartelijk dank!